

Krásne piesne radosti môžeme počuť v celej krajine, ak máme pre ne uši a ak nepodľahneme spotrebnému valcu. Terchovská „A veru veselost“ hovorí jasným jazykom oslobodeným od tisícročnej útrpnosti, presnejšie povedané, nepoškvrnená útrpnosťou:

A veru, veselost, kedy ta bude dost' / vtedy ta bude dost', keď ja nebudem môcť. /Kedy bude dosti mojej veselosti/ keď budú na márach moje biele kosti... Inými slovami povedané, z radosti sme zrodení a v radosti aj spočinieme, či budeme kráčať ďalej, možnože už táto veselost nebude, ale aj tak sme v nej. Nezlomná živost' zdedená po predkoch v nás dýcha, len ju nechať žiť. Chvála, predkovia rodu a zrodu, lebo v rode sa prejavuje náš Boh. „Jak sa panboh raduje, jak sa panboh raduje, starší družba tancuje...“ a ešte ktokoľvek tancuje, ako sa spieva v svadobnom tanci východného a stredovýchodného Slovenska známym pod názvom „Redový“. Keď už dôjdu slohy tak sa „pánboh raduje, jak niekto tancuje“ a točí sa to dokola. Radost' je základný životný pocit. To možnože koreňoslovci nezistili, ak áno, tak prepáčia, ale rád a rod, to iste nie je len náhodná podobnosť zvuková. Ak sa nedávno o slovenskom folklóre písalo, aký je nárekový, ako ťažko sa robilo a len o tom sa vraj spieva, tak v protiklade k tomu boli školské zázjazy plné, preplné žartovných, zväčša ľudových piesní. Tie sú vtip-

Čaro v piesni zakliate (5.) Piesne radosti

né všetkými možnými smermi – od vtipkova-
nia z vážnych vecí až po humorné ospevo-
vanie vecí vážnych. Bez ohľadu na to, či
ide o hlavnosti, alebo pohlavnosti. Takže
nebudeme menovať piesne typu „sedí bača pri
ohníku, hreje sa, hreje sa, pozerá si medzi nohy

smeje sa, smeje sa... Nie som že ja taký starý, tak starý, tak starý, ešte sa mi kedy tedy postaví, postaví... Takéto pesničky radšej obídeme a pôjdeme na slušné a vážne piesne veruže, lebo vtip ich má rád. A to sme pri zaujíma-
vom jave, pomerne bežnom, keď vážna pieseň má vtipné náprotivky. Ako napríklad pieseň „Hrajžemi muzička, hrajžemi hraj, veď si mi nehrala za celú jar. Za celú jar, celé leto, hrajžemi, muzička, pekné je to (Terchová), tak iná podoba tejto piesne je „Dajže mi, Anička, dajžemi, daj...“. Takže ak by nejaká naša radostná pieseň bola pre niekoho málo radostná, neznamená to, že by nemohla byť ešte radostnejšia. V tejto súvislosti pisateľ článku podotýka, že pôvodné, prírodné duchovno by sa nemalo hodnotiť podľa škrupúl a nánosov umelých pút a smerov, ktoré sú dôsledkom zviazanej a nezvládnutej prirodzenosti. Keď tuto dôjde k očisteniu, prirodzenost' bude opäť posvätná, čistá a krásna. Ako v pesničke „Ludia sa čudujú, prečo si ja spievam. V horách som vyrástol, na Terchovej bývam. Rozumiete týmto dôvodom?

slav